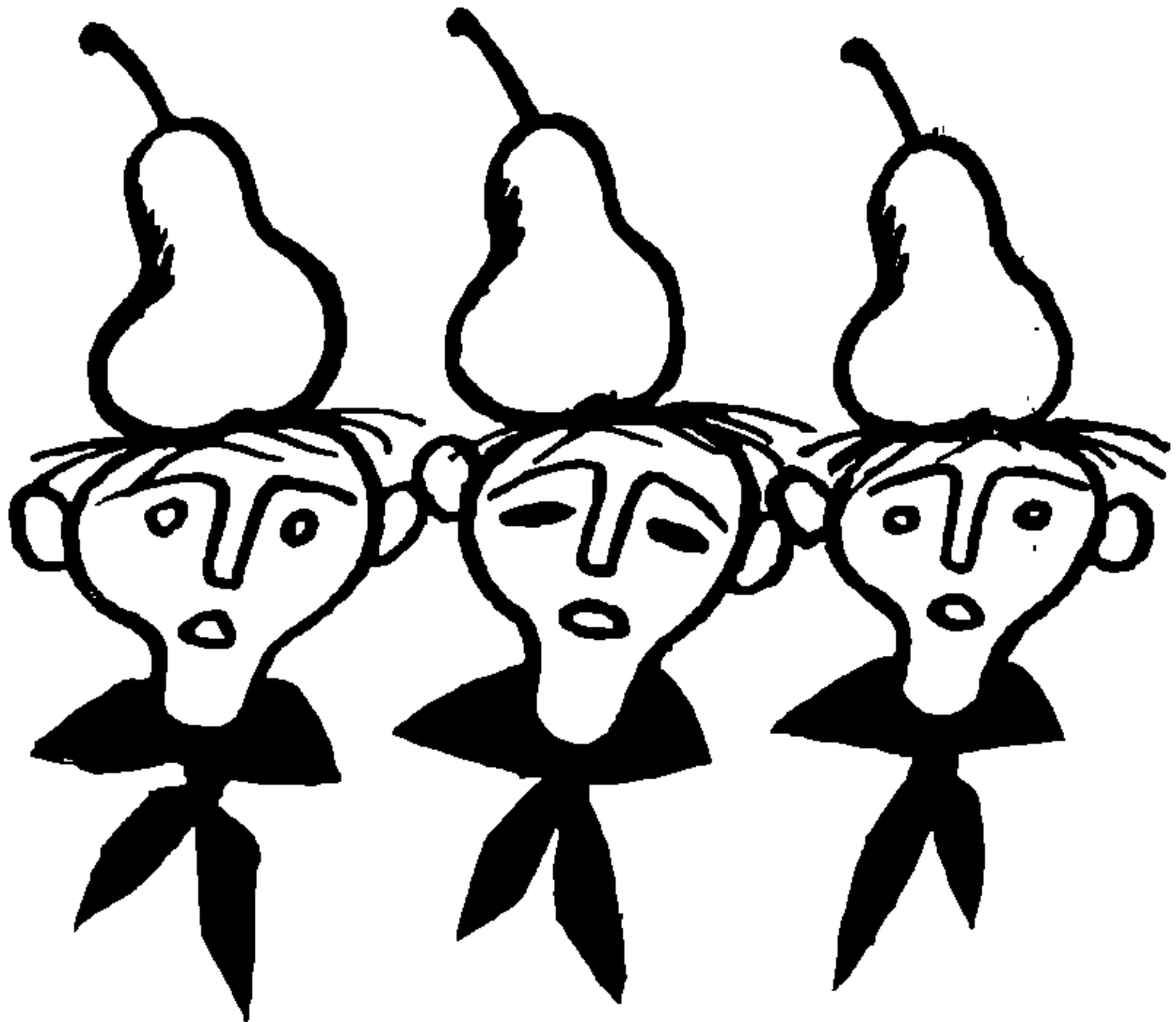

АСЕН БОСЕВ
НЕ ПРАВЕТЕ КАТО ТЯХ, ДА
НЕ СТАВАТЕ ЗА СМЯХ

chitanka.info

ТРИМА ДУШИ КРАЛИ КРУШИ

Сдумали се трима души
да крадат от чужди круши.
Па прескочили огради
тия пионери млади,
вирнали чепати пръти,
брулнали до девет пъти,
брали, та набрали цели
пазви с круши незрели.

Но отде стопанин пъкнал,
та голям кривак измъкнал.
— Чакайте да ви платя! —
Юрнали се през плета.
Но за яд плетът висок
бил отрупан с трън и глог,
а пък техните бодли
здравата бодат, нали?...

Първият извикал: — Драци! —
Вторият разкъсал гащи.
Третият приятел мил
вързката си закачил.
Вързката го задържала.
— Няма — рекла — да те жаля,
нека да те уловят,
да не пипаш други път!

МИМЕТО

Имат си
мама
и татко
дете —
и за детето си
грижат се те.
Гледат го, сякаш
е цвете в саксия,
всичко поднасят му
те на тепсия.

Слага му баба
в устенцата хляба,
таткото — млякото,
супата — мама.
Глежат го всичките —
обич голяма!
Мими се мръщи,
потропва,
пищи:

— Супа не искам,
разбираш ли ти?

— Мамино Мими.
що искаш кажи ми!

— Искам бисквити,
ала шоколадови,
сладки, каквито
ни дадоха Владови!

— Мъжо, бисквити
иди донеси ти!

Татко излиза
набързо по риза.
Носи кутия
с бисквити, обаче
не тъкмо тия —
и Мимето плаче.
— Тези не ща!
Направете ми крем!
— Крем ли? Щом искаш,
и крем ще дадем!

Мъжо, изтичай,
яйца ми купи.
Мамино Мими,
сега, потърни!

Мими се плези, но
радват се те,
Мими разглезено
чедо расте!

Радост!
Дочакват
голямата слава —
Мимето им
първокласница става!

Но първокласници
с нея и те са —
всички са роби
на тази принцеса.

Има ли Мими

домашни задачи —
има и свита
добри помагачи!

Своята работа
татко зарязва,
синя хартия
на ленти нарязва,
прави на Мимето
ново сметало,
старото вече
било овехтяло!

Мама лицето
на Мимето мие,
бабата внучето
трие с хавлия.
Грижи за Мимето —
колкото щеш!
— Мими, почивай си,
да порастеш!

В къщи случайно
тя днеска сама е,
ала без работа
Мими се мае.

С кални обувки
лежи на чаршафа.
Гладна е тя —
но далече е шкафа!

Как ще се мъчи
яйца да вари!
Хляб да нареже
е трудно дори!

Но се усмихва
щастливият миг,
баба се връща —
тя среща я с вик:

— Бабо, къде си се
влачила ма?
Обеда как ще
приготвя сама?

Баба слугува,
а Мими яде.
— Бабо, водица! —
И тя ѝ даде!

Връща се мама —
тревога голяма!
— Мамо ма, копчето
я ми заший!
Връзвай ми панделка
и ме среши!

Идва и татко,
нарежда му кратко:
— Хайде обувките
ми почисти,
иначе, татко,
защо си ми ти?

Ляга по гръб
на кушетката Мимето,
а се залавят
за работа тримата...

Тъй се минават
години наред,
стават капризите

нейни безчет.

— Искам на кино да ида.
— Иди!
— Искам с прическа да бъда!
— Бъди!
— Лятос желая
да съм на море.
— Щом настояваш —
тогава добре!

Мими израсна
девойка прекрасна —
нежна, кокетна,
добре издокарана,
само че с работа
всякаква скарана!

— Моля те, Мими,
ела помогни ми!
Ето,
в мазето
слезни за кюмюр!
— Как ще отида
в мазе с маникюр?

— Слушай, момиче,
хвани се на работа!
— Нека се хване
за работа бабата!

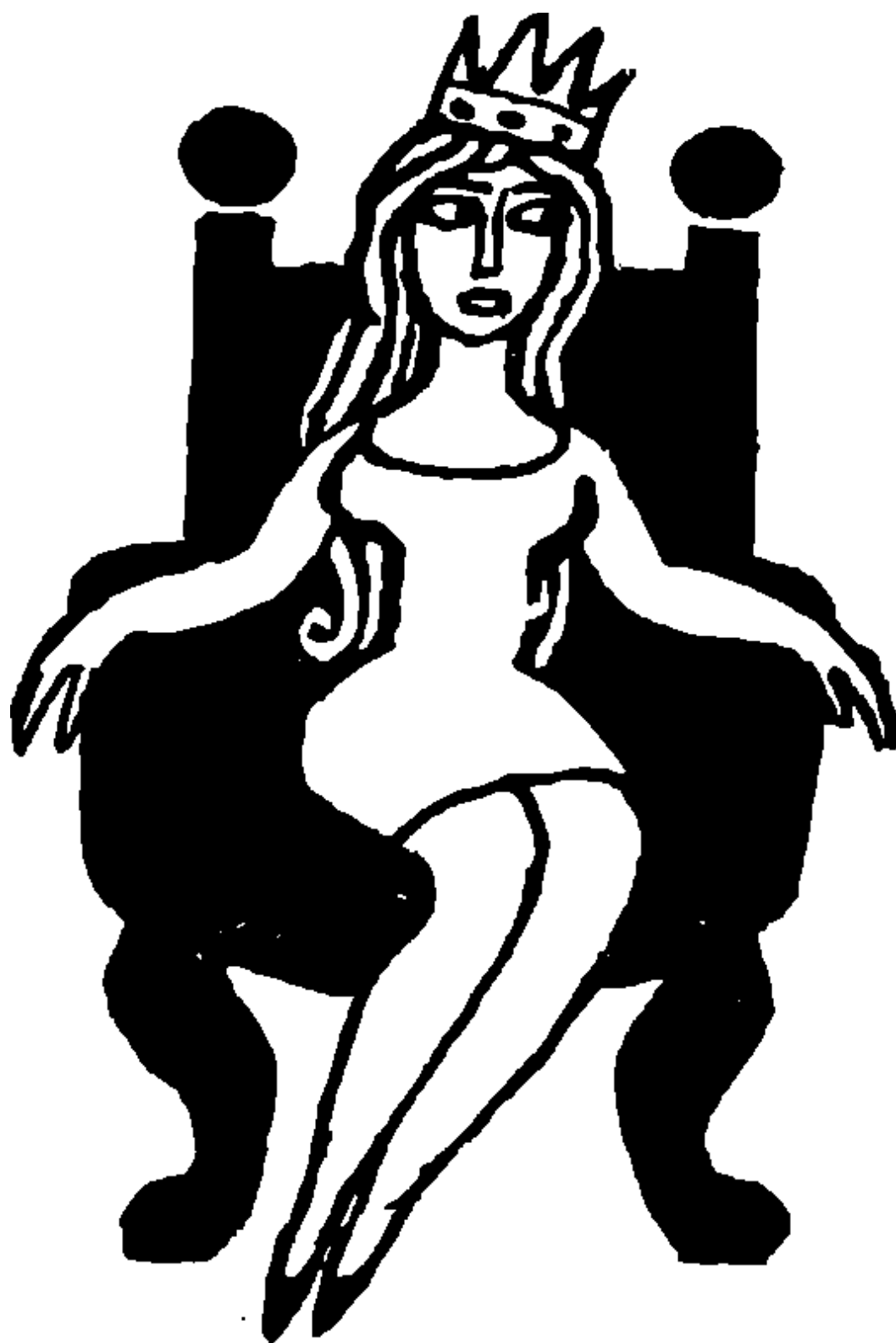
Ех, че отмяна
отгледаха те —
май че в саксията
плевел расте!

Дайте на Мими

кина, развлечения,
но не мъчете я
с труд и учение!

Мими с труда
не желае приятелство.
Принц потърсете
за нейно сиятелство!

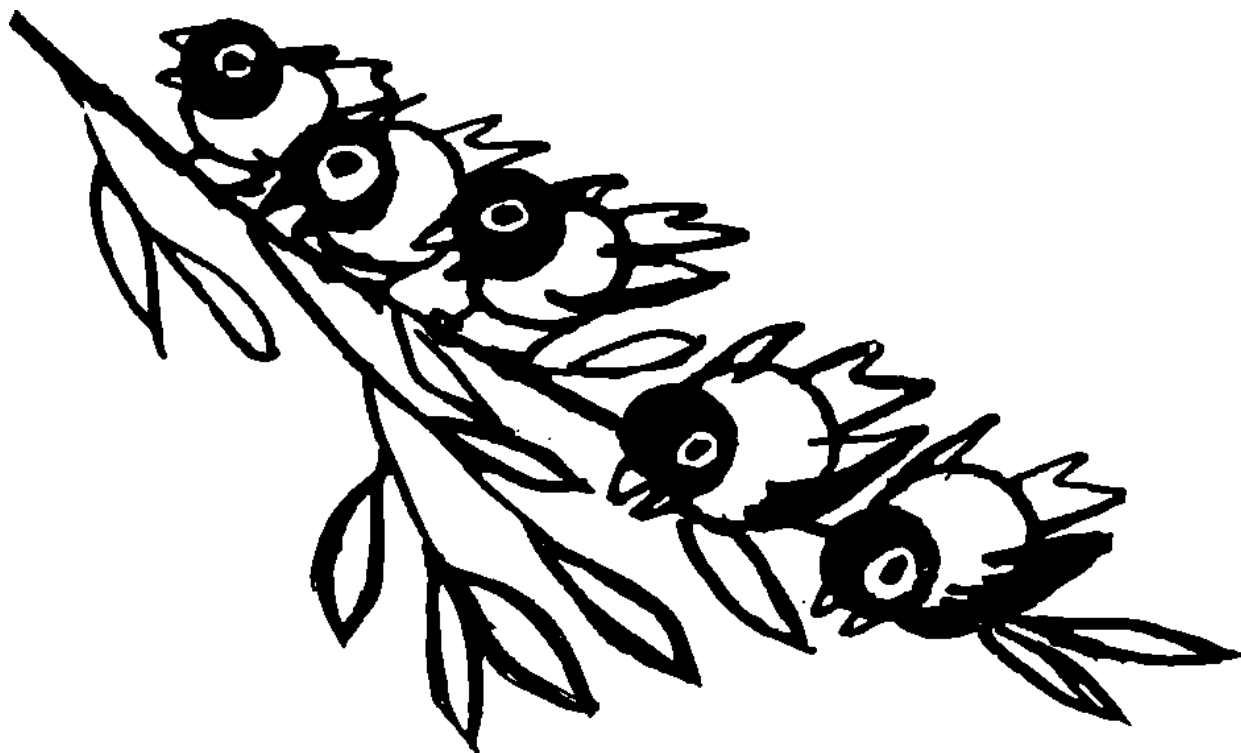

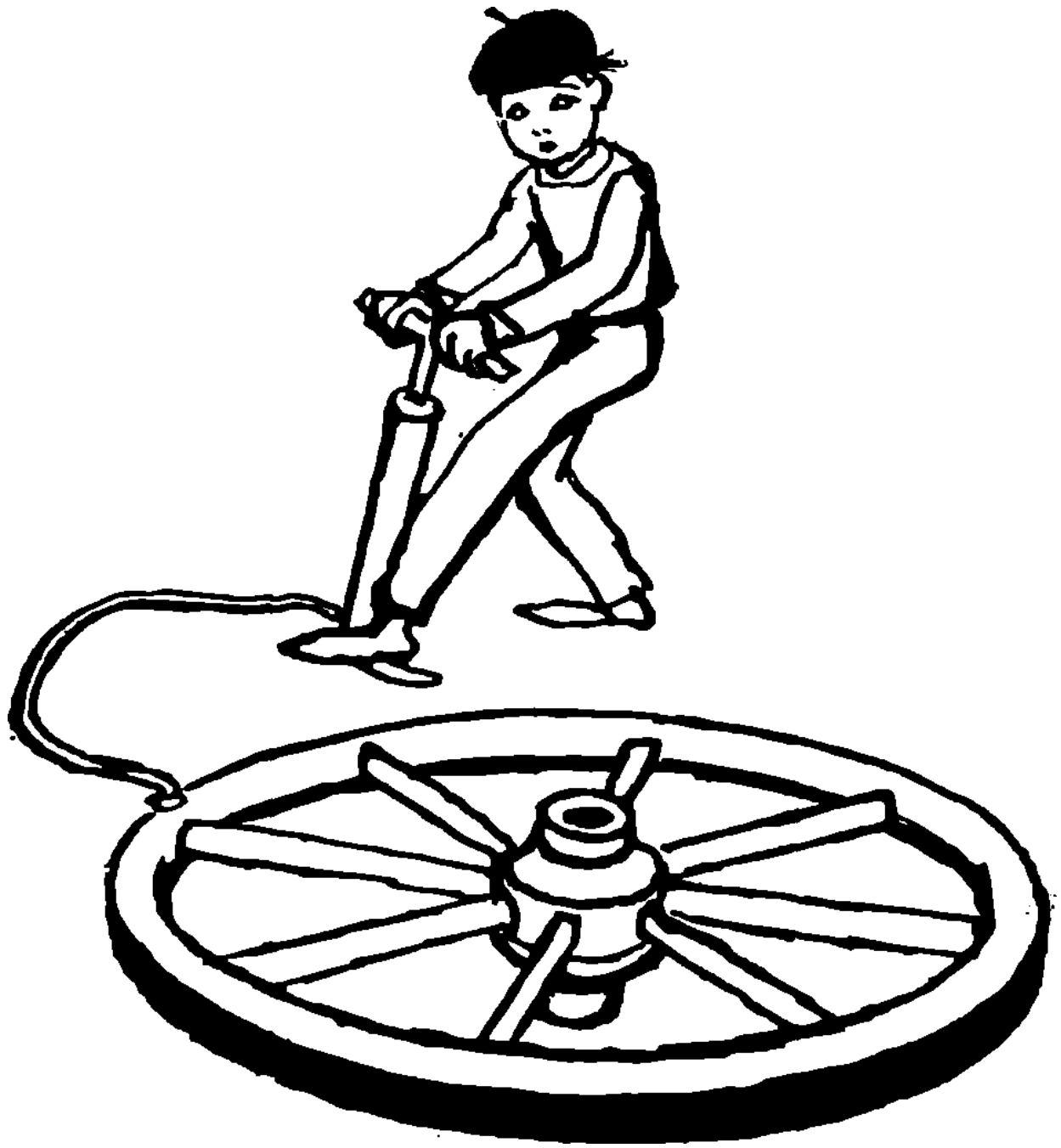

ХВАЛИЛ МИ СЕ ДАНЧО

Хвалил ми се Данчо,
Данчо мързеланчо:
— Кой е като мен
чист и пременен!
Дрешките ми — прани,
прани са от лани.
Мил съм си главата
лятос на реката.
Ноктите не режа
да съм като ежа.
А носа за здраве
трия го с ръкави!
Хвалил ми се Данчо,
Данчо мързеланчо:
— Кой е като мен
чист и пременен!
Чули го момчетата,
чули го врабчетата,
чули го цветята,
чула го реката
и се смели, смели
цели три недели!

КАКВО ВИДЯЛ — КАКВО РАЗБРАЛ

*При дядо си на село бил
и върнал се в града Емил.
Разказа ни какво видял,
тъй както той го е разбрал.*

*— Вози ме дядо с камионче,
мотор бе дядовото конче.
И през полето гледах аз
как даваше с камшика газ.*

*Накрай ми беше много мило —
поех юздите за кормило!
Тъй станах в селския простор
аз на каручката шофьор
и карах весело по друма,
но падна шина — спуках гума!*

*В полето от зори до здрач
се стичат хората на мач
и хайде нека им простим —
звено наричат всеки тим!*

*Завръщаме се вечерта.
Отварям плетена врата
и коня вкарваме в гараж,
бензинът му е там фураж.*

*С гаража дядови добре са,
но фермата ми по хареса,
че там под навесите здрави
гарират сто и седем крави!*

От мен е малко по-висок
на дядо жилищният блок.
До покрива му литват горе
петлите и без асансьори!

И няма там звънец, антре,
но има мъничко кутре.
На входа щом кутрето лае,
пристигат гости — то се знае.

Аз в хола влизам си направо
и лягам на легло кораво.
Юрганите на баба жарят
и с острия си косъм парят!

Но скоро скачам, хоп-хайде,
че дядо ми надува гайда.
Транзистор кожен му е тя —
сама излива песента!

Подава дядо пък на мен
дудук — модерен инструмент.
И скача баба ми Деница —
на шейка казват ръченица!

Та трима — дядо, баба, аз —
си правехме чудесен джаз!

Не знам това дали сте чули —
обувките им са цървули.
Разбрах на село, че калпак е
на дядо къдравото таке,
а дядовият шлифер як
се назовава опанджак.
И, моля ви се, без чадър
се скита дядо в она кър!

Видях през лятната ваканция
овцете им в почивна станция.
Те там наричат я кошара,
управител ѝ е овчарят.
Изкара ли ги той на паша,
те лакомо пасат пейзажа.

И друго искам да ви кажа:
в реката къпах се на плажа.
Той бе дълбок до колене
и пълен винаги с пране.

Перяха в него стари баби
и скачаха крекливи жаби
на плувното си състезание...
— Разказвай! Слушаме с внимание!

При дядо си на село бил.
И върнал се в града Емил.
Разказа ни какво видял,
тъй както той го е разбрал.

ХУБАВОТО ВРЕМЕ

Дявол да го вземе
хубавото време!
Зарад него Гана
книгата не хвана.
Не седи, не трае,
скача и играе —
ето вече мина
час и половина!
Дявол да го вземе
хубавото време!
Тъкмо наша Гана
книгата подхвана,
ето че на двора
Борчо забърбори:
— Гано, тичай, Гано,
пеперуда хванах!
Дявол да го вземе
хубавото време!
Тъкмо Гана рече
да се учи вече,
вижда: стрина Катя
тръгва към реката!
— Стрино, стрино, искам
да се понаплискам!
Дявол да го вземе
хубавото време!
Гана се завърна,
Радка я прегърна:
— Хайде за череши! —
Ех, че радост беше!
Хапнаха си двенки

плодове червенки!
Взе да учи вече —
слънце я напече!
В тихата ливадка
тя си дремна сладко.
Дявол да го вземе
хубавото време!
Зарад него Гана
книгата не хвана.

КЪДЕ СИ „ДОБЪР ДЕН“?

Къде си, „Добър ден“, къде?
Къде се губиш вече?
Чавдарче в къщи си дойде
и „Добър ден“ не рече!

С един познат човек Младен
навън почти се сблъска.
— Къде е твоя „Добър ден“,
момче с червена връзка?

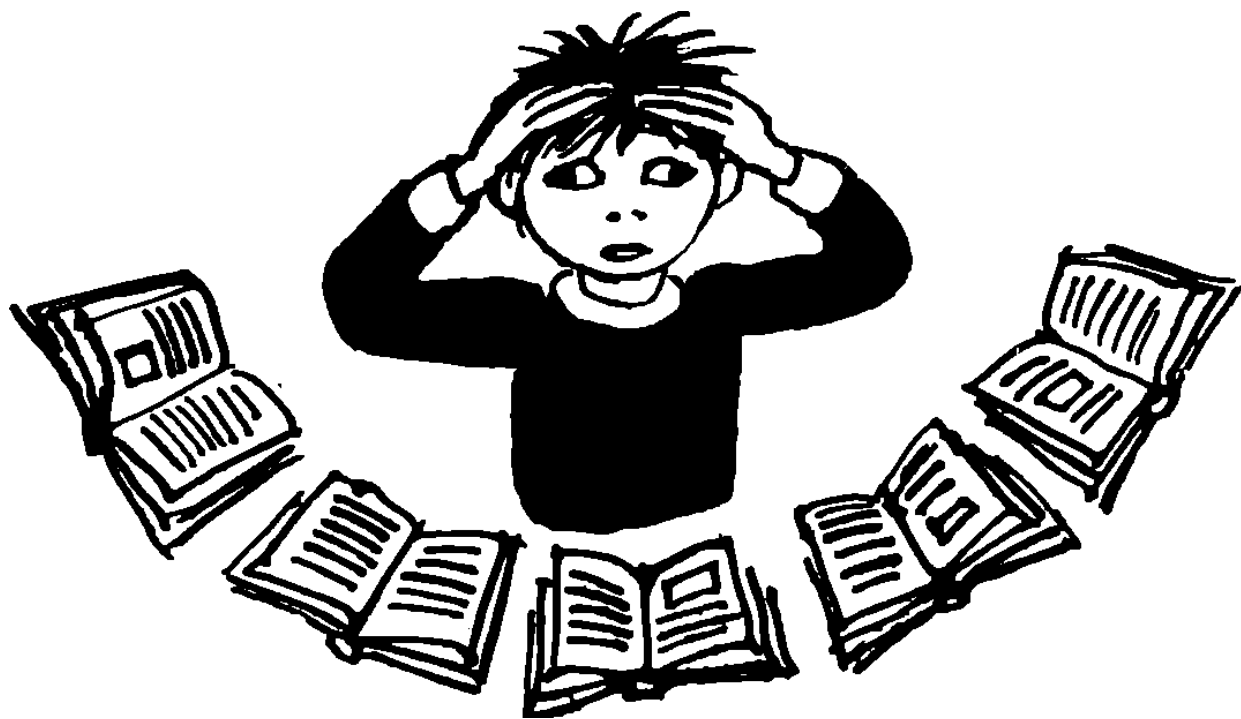
Марийка свари в своя клас
учителката кротка,
но в поздрав не отрони глас,
стаи се като котка.

При обущаря влезе Спас.
— Обувката пропуска! —
Отвърна той: — Не кърпя аз
без „Добър ден“ обуща!

А Станчо посети съсед
и както си го знаем,
гърди изпъчи без привет:
— Яйца ни дай назаем!

Къде си, „Добър ден“, къде?
Ела си при децата!
То „Добър ден“ не се яде,
но влез им ти в устата!

ЧЕЛ Е МНОГО ГАНИН ГОГО

*Хвали ни се Ганин Гого,
книги куп за прочит взел:
— Като мене книги много
друг едва ли е прочел!*

*В къщи щом като ядем,
бързо лягам по корем,
лист
след лист —
по сто листа
аз за четвърт час чета!*

*Да, чете ги той безспорно,
непрестанно, неуморно,
но през тях търчи в галоп
и мърмори
като поп!*

*А в главата, за беда,
не остава ни следа!*

*Бе веднъж на сбор дошел.
— Разкажи, какво си чел?*

*Гошко трепва,
става розов:
— Четох за... Ваплик Тормозов!*

*— За Павлик Морозов?
— Да де,
дето баба си издаде!*

Баба си ли, казваш ти?
Я отново прочети!

Гого вдига черна вежда,
към отряда горд поглежда:

— Четох за един герой,
чакай... как се казва той?

А-а, Тамбукту бе, да, да!
Той се бил за свобода
с боен шмайзер във ръката
в четата на Караджата!

Бил на остров, откъдето
пеш преминал през морето.
Там следите му остават,
мечки щели да го сдавят!

И сред зима, в утрин летна
той пристигнал в село Цветна.
После с Тошко Африкански
хванал дебрите балкански.

Трима с Ян
Бибиян
стават партизани —
край!

Някой шепне:
— Трай си, трай,
нека слушаме другаря
докъде ще я докара.

— Четох — продължава той —
май че беше от Толстой,

за Калитко Палаузов
и за Робинзончо Крузов!

Четох още как на Шипка
дядо хванал златна рибка!

— Чете ли за Чук и Гек?
— Да, той бил голям човек!

— Ама те са две дечица!
— Зная хубаво, ти — млък.
Чук — лисица,
Гек е вълк.
Лиса грабнала овца,
тя размахала крилца,
а вълкът изял кокошка.

— Браво, Гошка, браво, Гошка!
Карай, драги, и не спирай,
нещо ни издекламирай!

Почва Гого да се пъчи,
но пелтечи
и се мъчи.
„На прощаване“ от... Левски!
Не, от Вазов, от Марчевски!

Гого, Гого, мили Гошко,
вярно, братко, чел си множко,
ала бързо май четеш,
затова се тъй плетеш!

СРЪЧНИ РЪЦЕ

Слави се Станчо
със сръчни ръце —
с тях на чина
издълба колелце.

В час на Марийчето
плитките дърпа,
вади на Ванчето
носната кърпа.

Става в ръцете му
моливът пушка,
с него потайно
съседа си мушка.

Скъса тетрадка —
направи си маска
и с тебешира
вратите надраска.

Сръчни ръце
на юнашко дете —
сръчно преписват
домашното те!

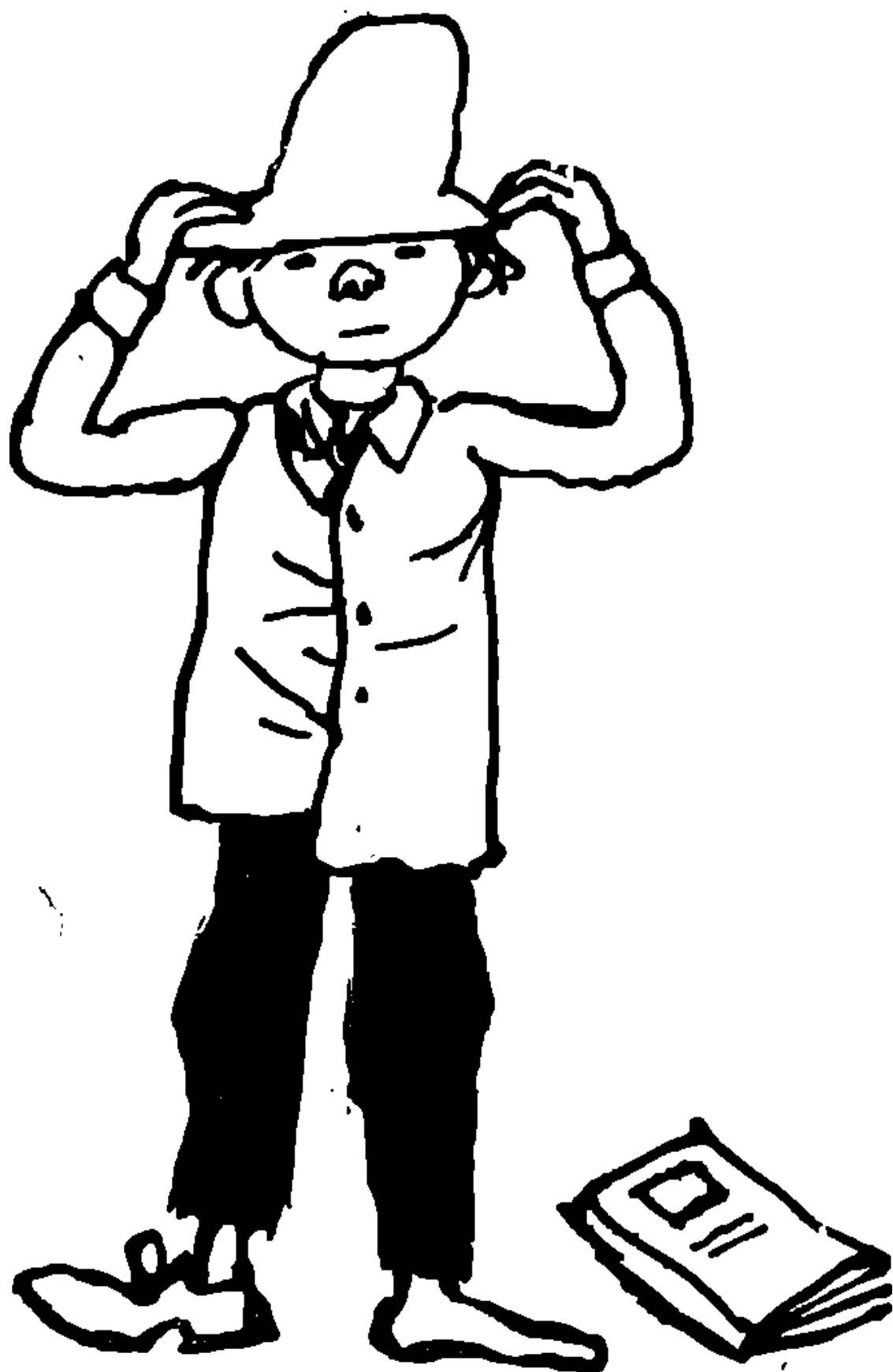
Само защо ли
се мърдат едва,
щом като трябва
да носят дърва?

В джоба на Станчо

защо ли се врат,
щом като трябва
фасул да берат?

Станчо със сръчни
ръце е, нали?
Сръчни са само
да правят бели!

ПАНЧО ПОВЛЕКАНЧО

Ставай, Панчо,
мамин Панчо,
чуй, часовникът звъни!
Бавно Панчо
Повлеканчо
се обръща настрани.

Мръщи се и се прозява,
понаема се да става —
стане,
легне,
стане,
легне,
на полека се протегне!

Пак дочува майчин глас:
— Ставай, че минава час!
Става сънното момче,
иска да се облече.

Да, но дрехите му де са?
Десет пъти се почеса,
мята черга
и чаршаф,
търси в кухненския шкаф,
цяла къща
той обръща
и не ги намира още.
Де ли ги захвърли снощи?

На леглото

е палтото,
на балкона
панталона,
жартиера
под миндера,
а чорапа
чак в долапа!

Мушва се напред с главата
като котка под кревата.
Прашния сандък измъква —
на играчки се натъква.

Вади куци кончета,
вади камиончета,
вади стар мотоциклет
и без перка самолет.

Весело подскача:
— Ах,
ето го и моя шах!
Ето я пионката,
ще играем с Монката!

Вика му сърдито мама:
— Още ли си по пижама?

Риза таткова облича,
панталона си навлича —
ляв крак бутва
в десен крачол,
заприличва на палячо.

А пък мама го кори:
— Връзката си намери! —

Той под печката се свира,

в прахоляка я намира.
Бавно се препасва с нея,
сякаш пояс аленее.

— Слушай, хей, ще те набия,
вързка връзва се на шия!
Ха сега да се обуваш,
чуваш ли, или не чуваш?

Той обу една обувка,
де е другата сега?
Пафка-пуфка,
пафка-пуфка,
босо може ли в снега?

Коленичи
тук и там,
чуди се:
„Какво да правя?“
И обувката, за срам,
изпод книгите изравя.

— Връзките завързвай бърже! —
Но додето ги завърже,
майка му приготви чая
и опече два кравая.

— Закъснял, незакъснял,
няма да вървя неял! —
Панчо на закуска сяда —
яденето му присяда.

Дълго яде, па се сети:
— Бре не съм си мил ръцете!

Ако кажете:
ушите

си не мие,
ще сгрешите!
Може би не сте видели —
ми ги преди три недели!

Тръгва Панчо
Повлеканчо,
тананика:
„Тран-та-та,
мамо, де е чантата?“

Беше я забравил вѐн
до един захвърлен пѐн.

Бърка в нея — що да види:
вместо книги — керемиди!
— Де ми са тетрадките?
— Ето ги под сладките.
— Де ми е писалката?
— Чак под закачалката!

Три минути му остават.
Повлеканчо заминава,
ала в бързината взима
лятна шапка посред зима.

Без домашно и без книга
на училище пристига
чак след третия звънец.

Добро утро, първенец!
1953 г.

ЦАНКО ЦАКАТА

*Цанко Цаката се пери:
— Ще успея, пионери,
имам ум като бръснач,
но ми дайте подсказвач.*

*И на изпит се преструва,
но нали не се дочува,
подсказвачът казва: — Бор.
Цаката повтаря: — Зор!*

*Някой шепне: — Май загази я!
Цанко вика: — Мала Азия!
Казват му: — Братле, грешиш.
Чува той: — Петле на шиш.*

*Питат го за пирамида,
отговаря: керемиди.
А физика Архимед
назовава грах и мед.*

*Три към десет е пропорция,
но за Цаката е порция.
Няма що, така е чул.
Май му се яде фасул!*

*Там подсказват: — Феодали.
— А-а, да, да, кафе му дали!
— Цанко, „карам“ е глагол.
— Гла... глаголът вкара гол!*

Сочат му: — Река Марица!

А пък той: — Крака в паница!
Под Балкана... там... Пирдоп...
— От... буркана... ям... сироп.

— Разкажи „Канарче в клетка“!
Почва той: — Катър в жилетка...
— Слушай, слонът е с хобот!
— Зная: кон яде компот!

Дават знак: — Там има руди.
Той крещи: — Там има луди!
Смеят се: — Ти сам си луд.
Той след тях: — Не искам труд!

Знае се какво получи
Цаката, като не учи,
но от смях през тоя час
капна целият ни клас!

ПИОНЕРКА — ПИПЕРКА

Не зная дали я
познавате вие
другарката Гина
от нашта дружина.

Тя има език —
същински камшик!

Не казва човешки:
— Аз моля да мина —
а с думи най-тежки
нахвърля се Гина:

— Махни се бре, вол,
стърчиш като кол!

На дружката мила
ще каже „камила“,
а своя другар
нарича „шопар“.

В сладкарница влиза
и чука с юмрук:
— Хей, с бялата риза,
ела бе, мурук!

В училище имат
прислужница стара
и всички ѝ кимат
с приветствие заран.

А Гина край нея
върви мълчешката.
— „Добро утро“ къде е?
— Потъна в реката!

Завърне се в къщи,
на батко се мръщи:

— Я дай ми да ям,
че по си голям! —
На каква се кара:
— Ти плюскай попара!

Пред баба се пали:
— Дай стола, разбра ли?

Замоли я дядо:
— Послушай ме, чадом,
дърва донеси.
— Ти къпав не си!

Дори и пред мама
създава тя драма.
— Иди в магазина.
— Не съм ви слугиня!

И люто се сопва,
с крака си потропва.
Не е пионерка,
а люта пиперка!

НОВОГОДИШНА БАНИЦА

Направи стрина Аница
новогодишна баница.
И вместо пъпки дрянрови
за сбъждане на блянове
наслага тя билетчета —
билетчета с късметчета.
Наслага ги и рече:
— Деца, хапнете вече!

Извади най-напред
из своя дял билет
Василчо лакомията,
но клюмна завалията,
Че пишеше: — Момче,
преди това парче
да лапнеш,
донеси
дървата,
що не си
от снощи още внесъл —
в игри се бе унесъл!

Какво получи Лало?
В билетчето му бяло
бе... дневният режим.
И сякаш той му рече:
— Ще трябва с тебе вече,
другарю, да дружим!

Към баницата вкусна
и Марчето се впусна.

Намери тя късмет,
по-вкусен и от мед:
тук песен да изпее.
И Мара взе да зее,
започна: хъка-мъка,
но бързо се забърка,
че знае песни Марето
като на баба ярето.

На тяхна братовчедка
се падна нова четка,
че бе дошла на гости
изкаляна до кости!

На Станкини момчето
извади от парчето
късмет новогодишен —
без грешка да напише
едничка дума: баница.
Той пълни цяла страница
с бабаница,
бараница,
и с ваница,
и с ганица,
та чак накрай улучи —
отлично той се учи!

От тази сладка баница
и вие си вземете.
Раздават се късмети!

МНОГО СИ ВНИМАТЕЛЕН

*Как учтив е Пенчо пионера!
Возеше се в автобуса вчера.*

*Прав стоеше старец белобрад,
а седеше пионерът млад.*

*Чак когато рече да изскочи,
мястото на стареца посочи.*

*Дядото подхвърли на шега:
— О, за мен се сети чак сега!*

*Браво, момко, много си внимателен!
Подвига ти просто е трогателен!*

ЩЕ ЧЕТА ВЕЧЕРТА

Де е Дора?
Пак на двора.
Тича, скача
без умора.

От училище дойде си,
двойка в книжката донесе.

Залък лапна,
грозде хапна
и немирното момиче
вън излитна като птиче.

— Доре, де отиваш ти?
Почини си,
почети!...

Вика Дора
в коридора:
— Ще чета
вечерта!

Вечерта се върна тя
на уроци налетя.

Кой предмет,
кой предмет
да започне
най-напред?

В преумора

пише Дора,
уж дели,
а пък изважда.
Тук-там буквите изяжда
и наместо снежен склон
тя написва
нежен слон!

Уж уроците чете,
а в едно се сливат те
и какво се получава? —
В Лом... пасе... глаголът... крава!

Дрямката надви —
пребори я
над урока
по история.

— Лека нощ.
Приятен сън!... —
И в съня си
пак е вън.

Но на сутринта —
уви —
нещо в час не ѝ върви.

Пак в задача
се заплита —
вместо метър
пише литър.

На урока по история
за глаголите говори,
в час по български език
реч държи за Телериг.

*Ех, че тежко, ех, че мъка —
всичко в нея се обърка!*

ХИТЪР ДЯДО

Тръгва дядо, хайде, хоп,
към лозята с търнокоп.
Баба мисли: „Той цял ден
ще копае уморен.
Ще му месея от сърце
пита, мазана с яйца.“

Па нарамва тя торба,
носи пита и чорба.
И като накуцва с крак,
до лозята стига чак.

Търси дядо тук и там,
дядо няма го — за срам!
— Де си, старче дяволит
зад коя лоза си скрит?

Ала старецът ѝ мил
в пивница се бе отбил,
в пивницата се напил.
Там на масата засмян
го намира тя пиан.

Вика му, глава върти:
— Що щеш тука, дядо, ти? —
Става той и се люлее,
и се хили срещу нея:

— Аз съм, бабо, дядо друг,
твоят дядо сее лук! —
Тя се връща у дома,

питата яде сама...

*Куче лайва през нощта.
Скръзва пътната врата.
И на прага: чук-чук-чук,
чука дядото с юмрук.*

*— Ставай, бабо, отключи,
повече не ме мъчи
и за дядо имай жал —
залък днес не съм изял!*

*Баба вика: — Беж оттук,
моят дядо сее лук!
И да знаеш, таласъм,
твоя баба аз не съм!
Твоята баба в тоя час
сее някъде пък праз!*

ПИОНЕР КАВАЛЕР

След ваканцията Дечко
го удари на хвалба:
— В планината водих с мечка
героическа борба!
Бях при чичо — лесничея.
И пребих в гората смок.
Както си вървя и пея,
срещам и един мечок.
На краката се изправя
и се зъби, и реве.
Викам си: — Какво да правя,
сам съм в тия долове!
И си казвам: — Ще се боря...
Яка мечката била! —
Но успях да я съборя
и я търколих в дола...

А веднъж му каза Яна:
— Дечко, страх ме е сама —
ще ме срещне хулигана,
изпрати ме до дома! —
Дечко тръгна с нея важен,
даже чантата ѝ взе.
Сякаш искаше да каже:
— Той ще падне на нозе!

Тъкмо свиха, за да хванат
малка уличка, и там
се изпречи хулиганът:
— Аз на нея ще ѝ дам!
Дечко чантата захвърли,

разтрепера се от страх.
Хукна той като опърлен,
литна побледнял и плах.
— Ужас! Оле-ле, пропадам,
зарад Яна ще пострадам!
Яна защитена беше
от случаен пионер.
А къде е оня смешен
горделивец кавалер?

ИМА ВРЕМЕ

— Има време — казва Кито, —
много дни са в този срок! —
И по улиците скита,
не поглежда,
не прочита
Кито новия урок.

— Има време! — думи бойки
казва този пионер.
Но се наредиха двойки,
двойки — десетина бройки
като наниз от пипер.

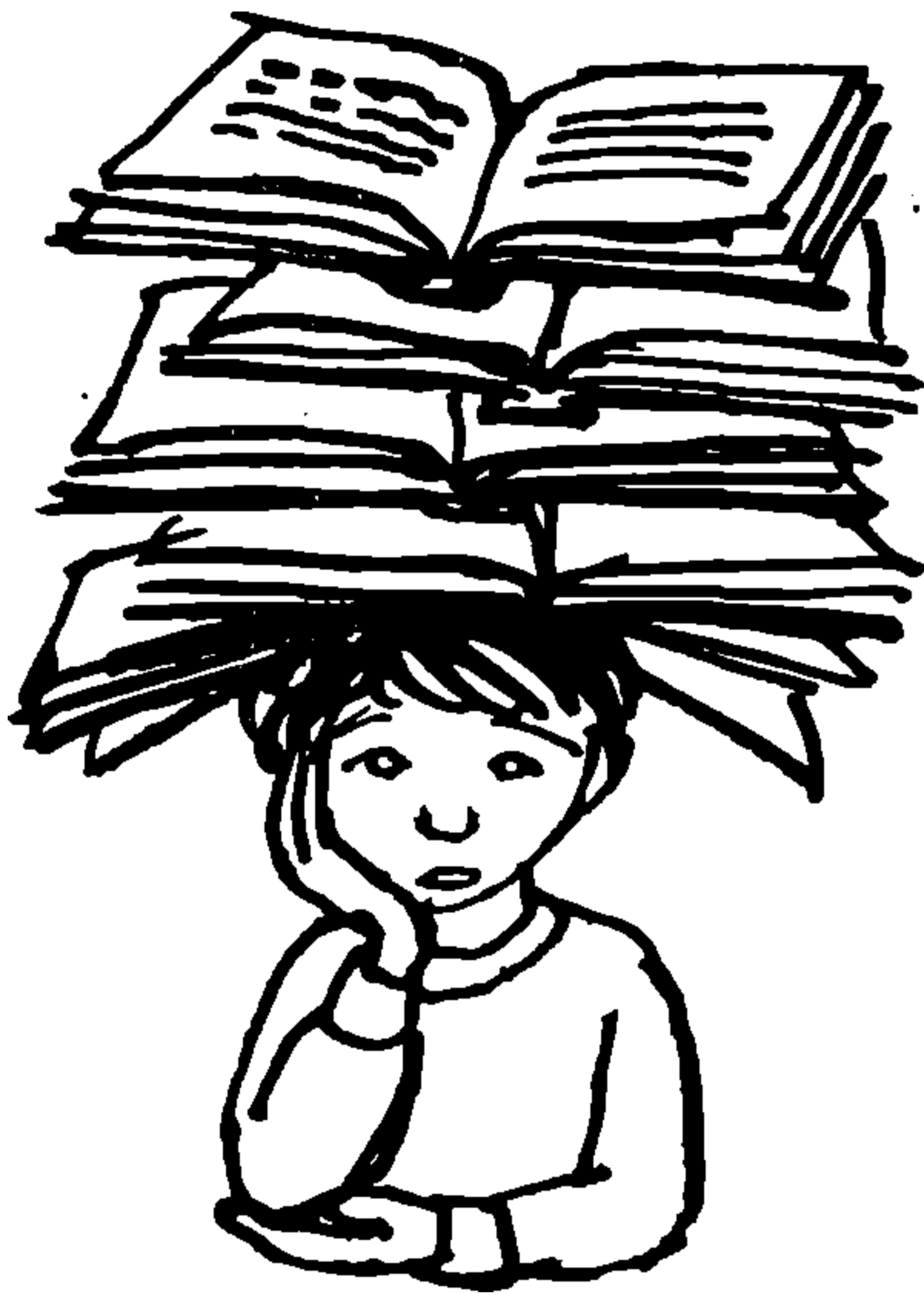
— Има време, има време —
скача пионерът наш.
Ала дявол да го вземе,
струпаха се като бремене
сто урока наведнаж.

Край на срока се задава.
Ха сега де! Накъде?
Утре класно как ще правя?
Почва да четете тогава,
няма време да яде.

А децата му се смеят:
— Има време,
не чети!

Има време, но къде е?
Рано пиле,

*рано пее,
та учи навреме ти!*

ЕХ, ЧЕ СИЛЕН УЧЕНИК

Казва Николай Петров:

*— Аз съм винаги готов
и уроците си зная
от началото до края!*

*И започва да бърбори,
наизуст да ги мърмори:
— Бър-мър, бър-мър, бър-мър-на,
нашата Стара планина
се простира там и там,
този връх е най-голям,
тъй и тъй се тя дели,
тъне в борове, ели,
вдига тези върхове,
крие тези зверове...*

*Като почне отначало,
кара като кречетало!*

*Но кажи му само: „Стига!“,
тъй наред урока спри го
и за нещо го запитай.
Николай не знае нищо
и, горкият, се уплита
като пиле във кълчища.*

*— Николай бе, де е Ком?
— Ком е... някъде при Лом.
— А какво е Петрохан?
— Връх в Троянския балкан!
— Де се Бузлуджа намира?*

— Тя от Витоша извира!

— Е, добре де, продължи,
по-нататък разкажи.

Отначало Николай
почва пак и — чак докрай!

Тъй е и по смятане:
спреш ли го — премятане.

Две по пет,
три по пет,
пет по пет,
шест по пет —
знае всичко той поред.

Но дадеш ли му задачи —
мига, идва му да плаче!

— Пет по девет,
пет по девет,
пет по девет... правят трийсет!

— Николайчо, засрами се,
уж го знаеше одеве!

Знае Николай за нула!
Тъй прилича той на кула
от картонени кутии —
бутнеш ли я малко ти,
всичко изведнаж пропада!

Николайчо, душо млада,
то със зубрене не става.
Уж си силен,
пък си слаб!

С бързо копане не дава
нивата парченце хляб!

Разберете,
не зубрете,
ами здраво
се учете!

ЧУДНО ОПИТНО ПОЛЕ

*Има в село Бимберово
чудно опитно поле —
сутрин стар шопар го рови,
вечер го пасе теле.*

*Над картофите кощрява
до човешки бой буи,
в нея шарената крава
като агроном стои.*

*И в това поле открит е
нов мичурински закон:
лете да плеви тревите
не кръжочник млад, а кон!*

*С рев едно магаре свиква
пилци в стъпканата ръж,
после прави опит с тиква —
да я схруска изведнъж!*

*А мичуринци къде са? —
Те са всеки ден на мач.
Ту играта им хареса,
ту пък скитане до здрач!*

*Какво виждате, другари —
чудно опитно поле,
с главен опитник — магаре,
с млад мичуринец — теле!*

ПИРАТ

Появи се лют пират
в този дом сред този град.
Той навсякъде пълзи и...
прави триста поразии!
Де каквото му попадне
сутрин, вечер и на пладне,
тайничко ще го задигне,
без окото му да мигне.
Все ще гледа да ограби
я деца, я стари баби.
Вредом всичко ще разтури,
като че бушуват бури.

На съседите лимона
бе изнесен на балкона,
свеж, разлистен, разцъфтял
днес е изпокършен цял.
Кой лимона поломи?
Досетете се сами!

И стъклата на вратата
са разбити от пирата,
та през рамките направо
влезте и кажете браво!

Вън простряно е прането,
но отрязва той въжето
и жена по двора дири
гащи, ризи и пешкири.

Погледнете, ако щете,

стълбищните парпети —
той по тях се все пързая,
с кални крачоли ги каля.
Взел пиратът тая нощ, че...
зачовъркал тайно с ножче
касичката в асансьора —
разтревожил всички хора!
Той без ничия поръка
в пощенски кутии бърка,
взима вестниците чужди
ей така, случайно уж де!

Да погледнем на тавана —
оле — там какво ли стана?
Разтършуван ще го сварите,
счупени са катинарите.
От разбитите сандъци
са разхвърлени патъци
и саксии, и сандали,
и буркани, и парцали.
И са метнати в кьошетата
изпочупени шишетата.
Откъде дойде белята? —
От ръката на пирата!
Леле мале, кой е той:
и налита ли на бой?
Ами вади ли ножове?
Ами стреля ли с пищови?
От пиратското море
как ли тук можса да спре?
Ох, кога ли ще го мерна
на око с превръзка черна!

Не, приятелю, не бой се,
успокой се, успокой се.
Друг е този лют пират,
ни с пищови, ни брадат,

ни превързан, едноок,
ни прегърбен и висок,
ни с походка страшна, дръзка,
ами е с червена връзка!

Виждате този ваш събрат —
мустакат от мармелад —
как излиза от мазето.
Бил при въглищата, дете
с мармелад се е налапал,
до уши се е изцапал.

Там разсипал каца зеле
и под мишницата взел е
чужда някаква китара,
вече спукана и стара.

С нея почва пак пирата
под прозорците играта:
дрънка-врънка, дрънка-врънка,
тичат хората навънка
и му викат: — Стига шум,
нямаш ли, пирате, ум!

Ей го лютия пират,
в този дом сред този град!

МЛАДИТЕ НАТУРАЛИСТИ

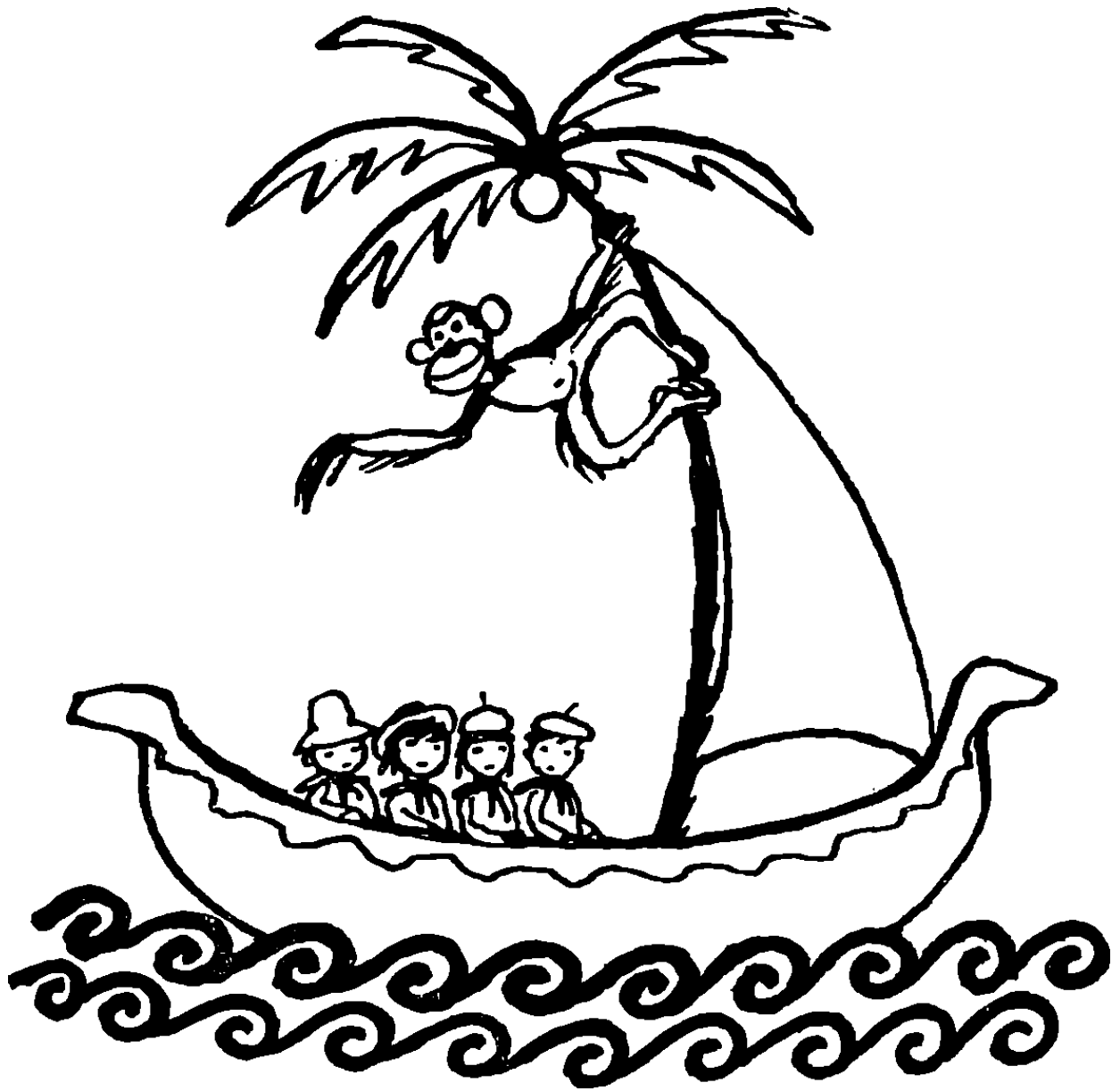
*Не сред тихата ливадка,
не край бистрия поток,
а в задушната палатка
заседава днес кръжок.*

*И с какво се занимава?
С джунгли, палми и фурми —
в бяла платноходка плава
по далечните земи...*

*Пада борова шишарка
пред палатката тогаз.
И уплашена другарка
вика с неспокоен глас:*

*— Някой ни измеря с камък!
— Туй е орех — казва друг.
Трети вика: — Туй е само
плод на клен или на бук!*

*— Ех, какви натуралисти! —
свежда борът клон зелен.
Жари ги с иглите-листи:
— Запознайте се и с мен!*

КОЙ ДА ВЛЕЗЕ ПРЪВ

Ученици вѣн на двора
спорят,
но какѣв е спора? —
Пионер, жена и мъж
спрели пред врата веднѣж,
та въпросѣт е такѣв:
кой от тях да влезе прѣв?

Казва някой дума люта:
— Който другите избута!

— А не е ли по-добре,
който първи се провере?

Друг извиква: — Пионерѣт
заслужава преднина,
че над него днес треперят
всички в нашата страна.

Щом е бъдещето наше —
да върви, да се не плаши!

Маха Мургавец рѣка:
— Стойте бре, не е така!
Но другарят му се плези:
— Пионерѣт като влезе,
после може въобще
да не се намѣкват те!

— Не, приятели, мъжѣт
трябва прѣв да има път!

— А защо?
— Защото, моля,
тук се слуша мъжка воля!

Пионерка срамежлива
се обажда: — Тъй не бива!
На жената най-напред
май ще трябва да е ред.

Смръщен пионер тогава
кисело ѝ възразява:
— Щом жената е жена —
да си трае настрана!
Аз таквиз не ги признавам —
мушвам се,
отпред заставам!

Други се надига важен —
той какво ли пък ще каже?
— Пионерът, без да пита,
трябва другите да срита,
Амче тъй де, ето как:
тръгнат ли — тури им крак!

А един се дръпва там
и се пули с пръст в устата:
— Кой да влезе пръв?
Не знам.
Не досещат се децата.

Може би те още спорят,
спорят, без да отговарят.

Но и вие помислете:
кой да влезе пръв,
кажете!...

ИЗБИРА СИ ПРОЙЧО ПРОФЕСИЯ

*Избира си Пройчо професия,
старае се много човека!
Шивашка избра — не хареса я,
потърси си друга, по-лека.*

*— Добре де, стани машинист ти,
лети по родината с влака!
— Не са машинистите чисти —
юнакът ни пак се оплака.*

*Не ще в работилница прашна
да прави столове и маси.
— Моряк ли? Професия страшна!
Не ходя далеч от дома си!*

*— Засявай пък в нивите жито,
отглеждай пипер и марули.
— Тегло е трудът на открито,
ту пек е, ту вятър те брули.*

*— Поправяй бушони тогава! —
Страхува се Пройчо от тока.
И шлосер не иска да става —
отказа се още в кръжока.*

*— Миньор не желаеш ли? — Никак
Къде ще се вра под земята!... —
Подсвирва си той, тананика,
синджирче през пръста премята.*

Остана си Пройчо безделник.

— Ех, казва, тъй много добре си е! —
Но някой ще сложи ли зелник
пред Пройчо, човек без професия?...

ВАНКО ЗАБРАВАНКО

Ех бре, че е Ванко,
страшен забраванко!
Прави той, що прави,
нещо ще забрави.
Вижте го — по друма
върща се за гума,
после пък се мръщи:
моливът е в къщи.
Ето — всички в клас
днес четат в захлас,
само Ванко там
се черви от срам!
— Нямаш ли си книга? —
Ванко мига, мига:
— Имам, но у нас
я забравих аз.
Всички му се смеят,
закачливо пеят:
— Гледайте го Ванко,
Ванко забраванко!
Тръгва за дома си,
сякаш без ума си —
няма си бре, братя,
шапка на главата.
— Ванко, що направи,
шапката забрави! —
Их, че неприятно,
върща се обратно.
А на закачалката
шапката му, жалката,
вика: — Бре, стопанино,

а бре, забраванино,
що ме ти остави,
що ме ти забрави? —
Шапката си дивна
Ванко смешно кривна,
но навън сега
правят си шега.
Викат му децата:
— Няма ти главата!
Де си я оставил,
де си я забравил?
Ванко пръст веднага
на челото слага:
— Тук ми е главата,
върху рамената!
Ех бре, че е Ванко,
страшен забраванко!

ЯНО МАРИ

*Яно мари, млада Яно,
мари събуди се рано,
че те чака златна нива.*

Млада Яна се завива.

*Яно мари, млада Яно,
море събуди се рано,
идем с медена погача.*

Яна става, Яна скача:

*— Дайте ми погача мека.
— Море, Яно, по-полека.
В нивите те чака пита!*

Нека да ти е честита!

ЙОРДАН ПОД ЮРГАН

Имало един Йордан.
Бил Йордан човек добър,
ала бил и разпилян.
та не знаел
ни чадър,
нито шапка,
ни терлик
де е сложил
преди миг.

Вечер лягал, па се свивал
и с юргана се завивал.
Но се тюхкал сутринта:

— Де са моите неща?

Чак под шкафа се навирал —
там палтото си намирал.
Търсел кърпа на пирона,
тя била под панталона.
Бъркал с лапа
из долапа,
но наместо очила
вадил кифла
и метла!

— Ох — започнал да въздиша
преди лягане веднъж, —
що къде е
ще запиша,
за да съм изправен мъж.

И описал той наред:
има в кухнята бюфет,
на бюфета —
късче хляб
и кюфтета,
и чорап.
А на старата кушетка —
чифт обуца
и жилетка.

Па си легнал:
— А Йордан? —
А Йордан е под юрган! —
Молив взел,
навел глава,
отбелязал
и това.

Станал сутринта човека —
работата му е лека!
Без да се коси горещо,
той намирал всяко нещо...
Но нали се бил записал,
за Йордан си бе записал —
вдигнал своя бял юрган:
— А къде е тук Йордан?
Олеле, Йордан го няма,
леле, загуба голяма!

Най-подир наум си казал:
— Вън е сигурно излязъл.
И отчаяно заскитал,
де кого настигал — питал.

Срещнал го един познат
и му кимнал:
— Как си, брат?

— Остави се, нямам мира.
тръгнал съм Йордан да диря,
под юргана легна снощи,
пък не го намирам още!

А приятелят му трепнал
и учудено се сепнал:
— Нещо да не си пиян?
Че нали си ти Йордан?

Пипнал се Йордан тогаз:
— Бре, наистина съм аз!

Върнал се в дома честит —
и Йордан е днес открит!

КОЙТО СЕ ХВАЛИ, НЕ ПАЛИ

Малък Татунчо се хвали:

— Аз съм юнак над юнаците!

*Майко бе, майно, кога ли
с пушка ще хвана шубраците,
мечката да си убия,
мечката, мамо, стръвницата!*

*Влезе в гората, горкият,
страх му засвива душицата.*

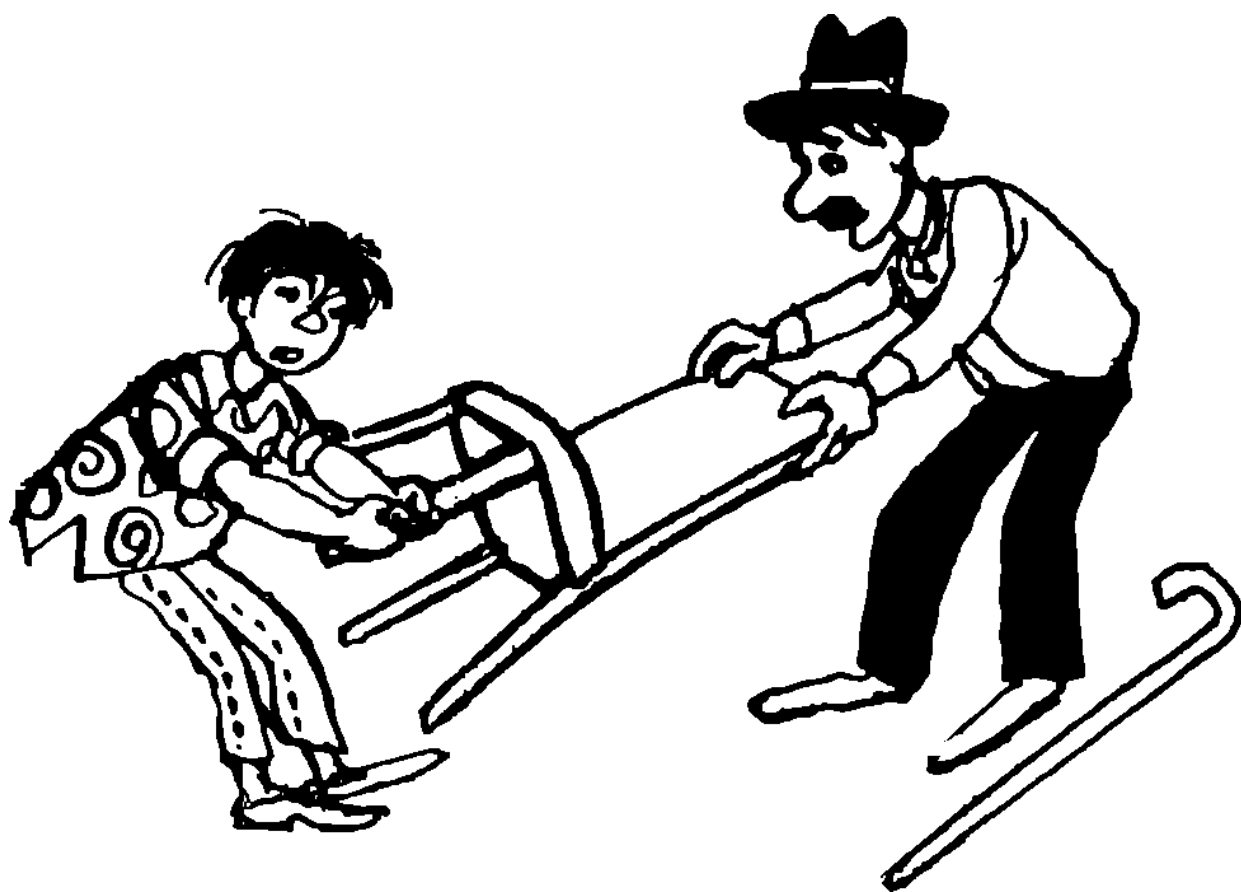
— Леле, гората е страшна!

*Шум зашумя пред юначето,
хукна в пътеката прашна,
викна в уплаха да плаче то:*

*— Мамо, ела ме спасявай,
гони ме, мамичко, мечката!*

*— Синко ле, смешен не ставай,
бръмбар бръмчи край пътеката!*

*Мамино чедо, разбра ли —
който се хвали, не пали!*

В ЕДНА ПОЧИВНА СТАНЦИЯ

*В една почивна станция
през зимната ваканция
почиваха слънца.*

— Какви слънца?

*— Деца,
деца, но толкоз важни,
че повече не може.
Едни такива снажни,
наперени,
велможи!*

*В разкошния салон
велможи двама влизат —
момиче с панталон
момче с ковбойска риза.
Тук възрастни седят,
почиват и четат,
но тия важни гости
не са чак толкоз прости
да кажат „добър вечер“ —
това е вехто вече!
Високо те говорят,
за мачовете спорят,
настава шум и врява.*

*Ехти гълчава —
брава!*

*— Ш-ш-шт! Телевизор нека
погледаме, другари! —
Пое към стол човека,*

дете го изпревари —
на стола първо седна,
на стария преседна!

В салона от велможите
да седнете не можете.
Ще питате:
— Защо ли те
заеха тук фотьойлите,
защо по канаетата
се тръшкаха хлапетата,
а възрастните отстрана
стоят
подпрени
до стена?

Защо застана
пред екрана
да си свали винтяжната
и ни затуля
Сашката?

Защо младежи
с крак
върз крак,
ръце небрежно в джоба сложили,
широко са се разположили?
Защо не сторят учениците
места, да седнат и стариците?
Защо,
защо...
Така е то.
Нима е нужно тука питане?
Защото много
са възпитани!

УМНИЯТ СИН

*Седнал в сенчеста градина
стар баща сред трима сина.
Па им рекъл и на трима:
— Утре баница ще има,
кой ще я излапа?
— Аз! —
викнал първият завчас.
— Ще заколим гъска,
кой...
— Аз! — не го дочакал той.
— И ще опечем прасе... —
Пръв се той обаждал все.
— Утре кой ще е на оран? —
Той подскочил изкокорен:
— Е, все аз,
все аз,
все аз,
туй пък някой друг от вас!*

ТАСКОВАТА ПОМОЩ

В Таскови се вдига врява,
рано гръмват гласове —
Таско щял да заминава
да събират класове!
Плаче Таско:
— Ох, не мога! —
Вдига Таско
шум, тревога:
— Там стърнище
ще ме жули!
Дай платнище,
мамо, чу ли?
Искам мед и
конфитюри,
искам кифла
и геврек!
Кой сланинка ще ми тури?
— Сам сложи си бре, човек!

И се чеше по вратлето
пионерът мързелив,
и се кара на братлето,
сякаш някой му е крив!

А на работа поели,
викат го другари вѐн.
Таско мрачен поглед свел е,
нещо тегли го на сън...

Пълни раницата мама —
хляб един му слага цял!

При домата
и салама
слага мед и
кашкавал.

С раницата натоварен,
тръгва Таско — момък харен!
И пристига пионерът
с раница на трудов ден.
Но къде да го намерят?
Де е Таско притаен?

Казват: в дъхава ливада
легнал нашият герой.
Трупал класове отряда,
а под сянка хрупкал той.
Из шубраците се щурал
и покръшквал настрана.
Два-три класа
в купа турил,
а изял
чувал
храна!

ДОБРИЯТ ВНУК

*Имала бабичка син и снаха.
Те я напъждали като муха.
В къщи отделно добрата стопанка
хранели в дървена проста копанка.
Взело момчето им ножче в ръце,
седнало да си дълбае дръвце.
— Синко, що правиш? — запитали те.
Рекло им тяхното умно дете:
— Правя копанка, та някога аз
в нея отделно да храня и вас!... —*

*Казват, че канели с тях оттогава
старата бабичка да се гощава...*

УЧТИВИЯТ КОСТА

Таткото Коста
помоли
за молив —
Коста играе,
не иска да знае!

— Моля те, Коста! —
повтори баща му.
Коста се сепна:
— Разкарваш ме само!

Бе на опашка
и мушна се пръв.
— Душо юнашка,
не ставай такъв! —
Коста започна
една разправия.
— Хайде бе, стига сте
дрънкали вие!

Рекоха татко и мама
на Коста:
— Синко, внимавай,
излагаш се доста!

Ето, на всички ни
стана горчиво,
че не държиш се
добре и учтиво!
Казвай:
прощавайте,

благодаря,
казвай на хората
дума добра!

Коста решава
да бъде учтив —
да го не мислят
за прост и за див.

В къщи на гости
дошла им бе близка,
чаша вода
от момчето поиска.
Той подходящата
дума търси,
даде ѝ чаша
и каза: мерси!

Тръгна си тя
и довиждане рече.
Коста отвърна:
— Привет! Добър вечер!

Момъкът гладен е.
— Дайте ми ядене!

— Коста, забрави ли
„моля“ да кажеш?

Коста се цупи:
— Их, много пък важиш!

Хляб не му дават.
— Е, моля де, моля,
нека да бъде
по вашата воля!

Мама филията
с мед му намазва.
Коста я дръпва
и „здрасти“ ѝ казва.

Бе на пазара
и блъсна се в кон,
в миг извини се:
— Прощавай, пардон!

Вие се смееете,
но — извинете —
Коста учтив е
дори пред конете!

МОМЧЕТО С ПРАШКАТА

*Едно момче — душа юнашка
замерваше врабчета с прашка.
И радваше се, щом сполучи
врабче в дръвчето да улучи.*

*Но ето аз го проследих
и с прашката на моя стих
сега улучвам пък момчето,
за да се радва и врабчето!*

НЕ НАВРЕМЕ МЪКНЕ БРЕМЕ

Седи Мълчин
на своя чин,
седи момчето и нехае
и погледът му вън блуждае.
— Ах, как е на урока скучно! —
А славей пее благозвучно
на орех в двора,
дето хора
гълчат — задачи не решават,
стоят — и пет пари не дават!
— Ех, де да бях
и аз при тях! —
си дума наш Мълчин без глас. —
Омръзна ми седене в час.
Аман от
нашите учители,
аман от столици
и жители! —

И забърбори
на Григори
морето лете как ще пори
и как без книги, моливи
на мач ще вкарва голове!

Когато в къщи,
свели врат,
уроци другите четат,
Мълчин до здрач
играе мач.

Мълчин измамва мама фино,
че бил на сбор,
а бил на кино.
Домашно пише той разсеян
и мисли: — Ех, да бях в басейн!

Не му се учи за Тибет,
та кара във велосипед.
Но, дявол да го вземе, бре —
с бележките не е добре.

Мълчин в успеха е съмнителен —
оставят го на поправителен.
И ха сега де,
ха сега де,
без време изпит се зададе!

Той уж през лятната ваканция
на отдих е в почивна станция,
а нос в учебник е забол,
когато във извикват „гол“!

Едни отиват на разходка,
морето други порят с лодка,
Мълчин чете урока глухо
Мълчин остана пак на сухо...

И пука се Мълчин от яд,
че той чете,
а те летят.
Летят навън с велосипед,
а той пък учи за Тибет!

Дори с приятеля си Нино
не тръгва днес Мълчин на кино,
защото бягал бе от час
да види филма нов тогаз...

Та искаме да кажем само:
излезе всичко през носа му.
Не учеше Мълчин навреме
и не навреме
мъкне бreme.
Тюх, дявол да го вземе!

ДЕ ЛИ Е ДЕНА?

Лятното слънце
наднича отгоре,
взира се в равните
Денини двори:
— Де ли е Дена,
защо ли я няма?
Може би нейде
помага на мама!
Може би Дена
при дружни стопани
рано ранила е
пилци да храни.
Я пък е грабнала
стомните Дена
и е в дола за
водица студена!

Няма я Дена
при млечната крава,
Дена градината
не прекопава.
Дена не носи
сенце на телето,
няма я Дена
с отряда в полето!

Слънцето вред
пионерката дири —
няма я в селото,
ни при пастири!
Но към прозореца

то се навежда,
олеле. Дена
в леглото съглежда!
Дена прозява се,
труд си не дава.
Дена до пладне
се чак излежава!

КИРЧО ПРЕД СЪДА

1

Кирчо наш е ученик —
ученик,
ученик,
слаб по български език.
Много-много не чете,
много писане не ще.
Точки-бочки,
запетаи
той не знае...
Пише „лъв“ на края с „ф“,
пише „гъска“ с главно „Г“.
Вместо „боб“
пише „поп“!
Гладен ли е — хайде де, —
та и буквите яде!

2

Но веднъж сънува сън:
хваща го урокът въвн
и като Вълчан пѣдара
право го на съд закара.

Гледа Киро,
гледа Киро —
в съд страхотен се намира!
Ето — родният език
тук е съдия велик,
а учебниците горе

сядат като прокурори.

3

Съдията звънка: звън-н-н!
и навлизат в миг отвън
писъмца и
запетаи,
букви главни,
знаци славни.
удивителни,
въпросителни,
двоеточия,
многоточия...

Идват мислите несвързани,
идват думи, с бинт превързани,
идва с грешките в ръцете
до баща му писъмцето.

Крачат с дълги изречения
и домашни упражнения —
като че ли бой водили —
зачервени от мастило!

Криви букви се събират —
на бастуни се подпират.
И синият отстрана
сто мастилени петна.

4

Казва съдията важен:
— Нека всеки се изкаже! —
Заговори двоеточието,
забърбори многоочието:
— Нийде Кирчо ни не слага
и с това ни той излага!

Мънкат мислите несвързани:
— В круша... дренки аз бери...
ти иди го разбери!

Плачат думите превързани:
— Кир... ни нас о-сака-ти,
трябва глоба да плати!

Запетаята изскочи,
тънкия си глас проточи:
— Смят се на нас децата,
че не сме си по местата!

Заприказва с увлечение
дълго-дълго изречение.
— Спри — му каза съдията, —
че ме заболя главата!

То помоли за отсрочка:
— Как да спра, аз нямам точка!

5

Вдигнал рунтава глава,
лъвът страшно изрева:
— Кой ме пише грешно „лъф“?
Дайте да го лапна —
лъф!

6

Съска
гъска
важна,
важна.
Иде с шапка на челото,
с дамска чанта под крилото.
— Добър ден.
— Какво желаете?

— Моля, думата ми дайте!
— Е, добре де, говорете!
— Кирчо вие не корете!
Аз дори ще го похваля
и с перце ще го погаля.
Че защо да се оплаквам —
по-добро и не очаквам:
пише „Кирчо“ с малко „к“.
а пък гъска с главно „Г“!
Тая работа е славна:
аз от Кирчо по съм главна!

7

Щом излезе тя, и — хоп —
дотърча уплашен поп.
В страх трепере му брадата,
— Дядо попе, укроти се!
— Зло ме сполетява, братя!
Той не знае правописа.
Значи, иска вместо боб
да яде на обед поп!

8

Телефонът в миг заплака:
— Наскърби ме, Кирчо, ти
на „теле“ ме съкрати!

Панталонът се оплака:
— Ти ми буквите прогони
и написа ме „палони“!

Котаракът се обади:
— Колко букви ми изяде!
Той наместо „котарак“
ме написа просто „рак“!

Жално хълца писъмцето:
— Ти разкъса ми сърцето,
че до татко си Евстати
с триста грешки ме изпрати!

От мастилото петната
му зацапаха главата:
— Вижте тоя хубавец!
Заслужава си венец,
но... от нашия синчец!

9

Скача, скача еднокрак
удивителният знак:
— Аз се чудя как така
тая Кирчова ръка
тъй стои без наказание,
щом е Кирчо без желание
да се учи,
да се учи,
та в живота
да сполучи!

10

Въпросителната пита
разтревожена, сърдита:
— Аз задавам тук въпрос:
щом е Кирчо толкоз прост,
та не учи книжките,
а ги гризат мишките,
то защо ли прокурора
го не прати във затвора?

Тръпне Кирчо пред съда:
„Ех, изпаднах в зла беда!“
И сънува,
и бълнува:

— Драги съд,
драги съд,
ще се уча други път!

11

Щом очите си отвори,
Кирчо скочи, заговори:
— Чуйте вие,
мили, сладки,
мои книги
и тетрадки!
Ще се уча, обещавам!
В писането ще внимавам!

Хайде, всички
удивителни
и добрички
въпросителни,
пак в тетрадките елате —
заемете си местата!
Двоеточия,
многоточия,
няма аз да ви излагам!
Запетая,
точка в края,
дето трябва, ще ви слагам!
Лъва с „ф“ не ще нервирам.
Няма поп да ви сервирам.

Извинете, панталони,
че ви писах все „палони“.

Няма да превръщам пак
котарака в речен рак.

И не цапвам ни едно
тук мастилено петно,

че петната
по листата
са петна и по децата!

Ще изуча правописа,
ще изпирам краснописа,
та до тате
писъмцата
да са хубави и чисти
като низани мъниста!

Издание:

Асен Босев. Не правете като тях, да не ставате за смях
Весели стихове за деца

Редактор: Кръстьо Станишев

Художник: Цветан Цеков-Карандаш

Художествен редактор: Кирил Гюлеметов

Технически редактор: Лиляна Диева

Коректор: Мария Кондова

Български писател, София, 1970

ДПК „Димитър Благоев“, София

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.